

Mannen utan känsla

Han satt på en stol i köket och tittade ut genom fönstret. Där ute lekte ett par barn i snåret, och i huset mittemot tändes en lampa på övervåningen. Han hade suttit så en stund när telefonen ringde, men han struntade i den, det var ingen idé.

Han reste sig och tog med sig sin talrik. Matresterna hade redan hunnit torka in och han ställde den i blöt för att den skulle bli lättare att diska senare. Han gick ut i vardagsrummet och ställde sig framför bokhyllan, tittade länge efter vad han var sugen på, och plockade fram bibeln. Han hade inte läst den på över tio år, sedan han konfirmerades, och sidorna krutrade ihop sig när han bläddrade igenom den. Så mycket text. Han ville bara titta lite i den, bara få en känsla för den, för honom var det en bok utan en känsla kopplad till den. Det var bara en bok, den betydde inget. Han gick tillbaka till köket och satte sig ned på stolen igen. Första moseboken. Så sanslöst tråkigt, och så dumt att han måst le. Höga visan, kärlek, åtrå, passion. Hur kunde den vara där, undrade han. Det var ju rena rama mjukporren. Dålig mjukporr som var tvåtusen år gammal. Han försökte sig på Markusevangeliet, men han tröttnade och lade ifrån sig boken på bordet. Fortfarande ingen känsla.

Han såg inte barnen längre, de hade väl gått hem och ätit, eller lekte någon annanstans, tänkte han. Telefonen ringde igen och han rusade skrikande upp och kastade den sladdlösa jäveln i väggen så att den sprack. Men den tystnade inte för det, ett förvridet, äckligt störande ljud skrek i hans öron, och han tog upp den igen och slängde ned den i diskhon. Där tystnade den. Han kom på hur dum han var som trott att den skulle gurgla, likt en drucknande människa.

Han satte sig i sin soffa framför den stora teven, tog dosan i handen, men tryckte inte igång den. Han visste att han inte skulle finna någon känsla där heller, bara skräp. Bara äckligt stinkande skit. Människor som bara lever för stunden är dumma i huvudet, man måste ha mer, en ram, ett mål. Människorna på teven hade inte det. Det bara var där, och kräktes över de som motvilligt, tvångsmässigt, såg dem i rutan. En slags masspsykos med själsdöd som slutmål. Känslan fanns inte där heller.

Men han var tvungen att hitta den snart, snart skulle det vara för sent. Snart skulle det inte finnas känslor mer. Allt han ville, och allt han behövde, var att känna något, apati är ingen känsla, apati är döden, och det var vad han var; död. Snart.

Det ringde på dörren. Han tittade misstänksamt på den och tvekade. Han lät en stund gå. Sedan ringde det igen, denna gång följt av ett glatt knackande. Han reste sig och öppnade.

”Glad påsk!” Barnen hade läppstift och kajal målat på kinderna, hucklen av froté och de räckte honom en liten papperslapp med ett fult ritat gult ägg på. De log och räckte fram korgarna. Han mummlade något och gick nervöst ut i köket för att leta reda på något som barnen kunde tänkas vilja ha. Han visste att det enda han hade som var det minsta likt godis var en burk lingonsylt. Han svor åt sig själv och ropade till barnen att han snart skulle hitta lite godis. Han hatade att ljuga. Han gick ut till dem igen och de stod där, lite uttråkade men förväntansfulla. Han ryckte på axlarna.

”Jag har inget gott att ge er är jag rädd.”

”Det gör inget, man behöver inte ha godis hemma, man kan vara snäll ändå.” Sade den ena av barnen, den lilla flickan. Han tittade ned i golvet och nickade. Den lilla pojken ryckte i flickans arm och viskade hörbart att han ville att de skulle gå. Men flickan ville det inte än.

”Om du vill, kan du få ett kort till, jag har gjort tjugofyra stycken, och det finns bara femton hus på våran gård, och vi får inte gå över vägen till andra gården utan en vuxen. Vill du ha ett kort till?”

Han såg på flickan som stod där med frågande min.

Han fick plötsligt svårt att andas, och i halsen tryckte hjärtat hårt uppåt. Tårarna skulle snart välla fram. Det var hans panikångest.

”Nä, tack, det är bra, men kom tillbaka imorgon så ska jag ha köpt godis åt er.” Sa han snabbt och utan att tänka på vad han sa. Han sopade igen dörren och sprang in på toaletten och ville kräkas, men inget kom. Tårarna täppte hans näsa och huvudet började spränga, men inget hände, ingen känsla.

När han klarnat satt han på toalettstolen och tittade upp i taket. Han snyftade fortfarande lite när han bestämde sig för att det fick vara nog nu, och han började tappa upp vatten i badkaret.

Men barnen då? De skulle komma tillbaka imorgon, det hade han ju sagt åt dem. Tänk om de hittade honom? Barn kan få för sig dumma saker, de skulle kunna bara kliva in, barn gör sånt ibland, och då skulle de hitta honom. Han ville inte att de skulle hitta honom, vem som helst, men inte dem. Han vred av vattnet och tömde ut det. Han kunde inte göra det någon annanstans heller. Det fanns ingen motorväg, eller tågbana i byn, det enda som fanns var skolans gymnastiksal, från vilken han skulle kunna falla, men han var så höjdrädd. Och ingen bil hade han heller. Nä, det fick vänta till imorgon.

Han kunde inte sova, satt uppe hela natten och tittade på teve, runkade till en porrfilm på Canal+, och drack kaffe i gryningen.

Det ringde på dörren. Det var barnen, han visste det, och den här gången var han förberedd. Han hade köpt kexchoklad och aftereight på macken tidigare på förmiddagen. Han öppnade dörren och där stod de små, med smink, och bredvid dem, stod en kvinna i trettioårsåldern.

”Hej, har du godis idag?” Frågade flickan. Han tittade frågande på kvinnan.

”Hej, jag heter Ann-Marie,” sa hon och räckte fram handen. ”Och det här är mina barn, Tommy och Helena, de tvinagade med mig idag...”

”Så att de ska få gå över vägen?”

”Ja, precis. De berättade alltså. Jo...det är inte en särskilt populär regel hos de här två.” Hon log vänligt, och han log tillbaka, men han tyckte det kändes dumt.

”Nä, det kan jag förstå.” Sa han och tittade bort. ”Ja, just det, jag köpte godis åt er.” Han plockade fram påsen som han haft bakom ryggen. ”Ni får dela rättvist.” De tackade ordentligt, och deras mamma log. De sa hej då och gick.

Hade han känt något? Hade han funnit något?

Han tappade upp vatten i badkaret och satte sig i det klara varma vattnet. Skönt att det inte skulle bli barnen som hittade honom. Han hoppades att ingen skulle hitta honom, att det vita emaljket skulle bli hans kista, att det vore slut nu. Ingen skulle någonsin se honom igen, han skulle aldrig behöva ducka för andras blickar, han skulle aldrig behöva gömma sig, han skulle aldrig se sina nära dö, eller se kvinnor gå. Han skulle bara sluta nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marko med Poeter.se id #7283 innehar upphovsrätten